

stille mig mere imødekommende i Retning af Ændringer, end jeg hidtil har gjort. Det gælder ikke mindst § 27 om Forbud mod Opstilling af Reklameskilte, Plakater og lignende. Her vil jeg gerne være med til at foretage den Udvidelse, som den højtærede Justitsminister foreslaar, idet jeg fra første Færd, da denne Reklameopstilling begyndte, har været en absolut Modstander deraf. Det har harmet mig at se, hvor stærkt det har grebet om sig, og hvor hensynsløse de Folk, der har opstillet Reklamerne, har været overfor Naturen og Naturens Skønheder. Jeg troede, at man opstillede dem, fordi en saadan Reklame var særlig virkningsfuld. Men for nogen Tid siden talte jeg med en Fabrikant, for hvis Produkter der er blevet reklameret paa denne Maade, om hele dette Forhold. Han var tilbøjelig til at mene, at naar Reklameringen havde grebet saa stærkt om sig, som Tilfældet er, var det, fordi naar den ene Virksomhed havde begyndt, maatte den anden følge efter, og saadan havde det ene trukket det andet med sig; men han for sit Vedkommende havde ikke noget imod et Forbud paa dette Omraade, et Forbud som det, her er Tale om.

Jeg kunde have Lyst til noget i Overensstemmelse med, men maaske med lidt skarper Ord, end det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer gjorde det, at slaa til Lyd for, at de, der faar Adgang til Skov og Strand, til at nyde Naturens Goder og Glæder, ogsaa fik et noget større Ansvar. Det ærede Medlem citerede et Vers, der var skrevet om denne Sag. Jeg kunde ogsaa fra det smukke Skrift, som Naturfredningsforeningen i Dag har ladet omdele her i Tinget, citere et Vers, oven i Købet af den jydsk Digter Jeppe Aakjær, hvori han siger: Naturen er altid ædel og ren — har ingen Aviser, der flyver — gør du Guds Mark til en Rendesten — jeg agter dig ej for en Styver.

Jeg synes, her er sagt klart og rent og i smukke Ord, hvad mange mener, men hvad desværre ikke faa synder imod. Det er jo saadan, at naar man efter en smuk Sommer-søndag besøger et af de Steder, hvor Valfarten særlig er gaaet hen, er det ikke just det ædle og rene, man først og fremmest faar Øje paa. Man ser, at mange Steder er der vist en forbavsende Hensynsløshed mod Skoven, ved Stranden eller andre Steder, hvor Folk har opholdt sig. Man ser afbrækkede Grene, itubrudte Gærder og endnu oftere Papir og Affald, efterladt i saadanne Mængder og paa en saadan Maade, at man skulde tro, det var en hærgende Hob, der havde opholdt sig det paagældende Sted. Heroverfor vilde jeg ikke blot, at man talte

alvorlige Ord i Skolerne og til Forsamlinger af unge, men at man i Loven indførte, samtidig med at man giver de paagældende Ret til at færdes der, visse Forpligtelser i Retning af at udvise den Pietet og det Hensyn, der bør vises det paagældende Sted, hvor de har valgt at være en skøn Sommerdag.

Jeg har nu søgt at gøre Rede for mit Syn paa det foreliggende Lovforslag og i store Træk ogsaa paa den bestaaende Lov om Naturfredning. Jeg vil resumere dette i, at jeg mener, at i det store og hele kan vi være tilfredse med den bestaaende Lov, og at Lovforslaget i alt Fald er alt for vidtgaaende overfor Ejendomsretten og i Henseende til at stille økonomiske Krav til det offentlige. Med den bestaaende Lov kan vi opnaa de to Hovedformaal at frede virkelige Naturejendommeligheder og at aabne Adgang til dem og til Skov og Strand for Almenheden. Det var Hovedsagen i 1917, det er ogsaa Hovedsagen nu, og jeg vil slutte med at henstille til den højtærede Justitsminister, at han sørger for, i Lighed med hans Forgænger som Justitsminister, det ærede Medlem Hr. Zahle, at Lovforslaget om dette Emne, hvis det skal forlade Rigsdagen ændret, som det vil blive, og som gældende Lov, at det da ligesom Loven af 1917 kan samle det store Flertal af Rigsdagens Medlemmers Stemmer om sig, thi jeg tror, at det vil være af afgørende Betydning baade for Loven og navnlig for Lovens Virkning i det praktiske Liv.

Pinholt: Som Appendix til Lovforslaget om Naturfredning er der forelagt et lille Lovforslag om Skovpoliti. Det er et meget nødvendigt Supplement til Loven om Naturfredning. Derfor skal jeg paa mit Partis Vegne gøre nogle faa Bemærkninger derom. Det bestemmes i Lovforslaget, at Skove, som er undergivet Fredskovsforpligtelse, skal være aabne for almen Adgang for Befolkningen. Jeg maa nu sige, at jeg er ikke ganske klar over, hvortil man knytter Berettigelsen om just at gøre disse Skove almentilgængelige for Befolkningen. Da man i 1805 paalagde Fredsskovsforpligtelsen, var det som en økonomisk Foranstaltning. Det var en Foranstaltning, der var en Fortsættelse af tidligere Foranstaltninger i lignende Retning. 1733 havde man truffet visse Foranstaltninger til Bevarelse af Skovene. Senere Foranstaltninger blev truffet i 1781 og saa i 1805. Disse Foranstaltninger fra det offentliges Side var rent økonomiske og havde den Hensigt at bevare Skovene, eller man maa maaske hellere sige de sørgelige Rester af Skovene, for Lan-